

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1698/2024
20.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Ђидић, адвокат из ..., против туженог Акционарско друштво за путеве „Крушевацпут“ из Крушевца, чији је пуномоћник Марија Кнежевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2093/23 од 23.01.2024. године, у седници одржаној 20.11.2025.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2093/23 од 23.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 265/22 од 28.02.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати мање исплаћене зараде за период од 22.01.2015. године до 31.12.2017. године, у износу од 705.830,23 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе и периоде доспећа ближе наведене у овом ставу. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на износе из става првог изреке пресуде који се односе на разлику у неисплаћеној заради за период од 22.01.2015. године до 31.12.2017. године, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда ПИО – Филијала Крушевац, доприносе за социјално и здравствено осигурање запосленог у корист Републичког фонда за здравствено осигурање запослених – Филијала Крушевац, као и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу где је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу још исплати и то: износ од 21.054,00 динара на име неисплаћеног регреса за 2016. годину, почев од 01.01.2017. године до коначне исплате, износ од 34.459,30 динара на име неисплаћених трошкова за исхрану за 2016. годину, почев од 01.01.2017. године до коначне исплате, као неоснован. Ставом

четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 159.217,20 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2093/23 од 23.01.2024. године, преиначена је првостепена пресуда у ставовима првом, другом и четвртном изреке тако што је 1. одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде за период од 22.01.2015. године до 31.12.2017. године, исплати укупан износ од 705.830,23 динара са законском затезном каматом и периодима доспећа као у овом ставу; 2. одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на износе из става првог изреке пресуде који се односе на разлику у неисплаћеној заради за период од 22.01.2015. године до 31.12.2017. године, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда ПИО – Филијала Крушевац, доприносе за социјално и здравствено осигурање запосленог у корист Републичког фонда за здравствено осигурање запослених – Филијала Крушевац, као и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање; 3. обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 198.241,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у утуженом периоду био у радном односу код туженог на неодређено време, на основу Уговора о раду од 11.02.2009. године и припадајућих анекса уговора о раду. Уговором о раду и анексу број 1 од 15.04.2009. године, странке су уговориле да основну зараду запосленог чини производ основне зараде за најједноставнији посао при просечном месечном фонду часова од 174 часа и коефицијента посла 2,2 и да се новчани износ основне зараде за пуно радно време и стандардни учинак утврђује у бруто износу од 41.577,52 динара. Тужени је утуженом периоду исплаћивао тужиоцу зараду обрачунату у складу са Уговором о раду и анексима, а исплаћени износи нето месечних зарада тужиоца били су виши у односу на прописану нето минималну зараду у Републици Србији. Тужени приликом обрачуна зараде тужиоца није примењивао цену рада прописану Посебним колективним уговором за делатност путне привреде РС („Службени гласник РС“, број 3/15), а то је цена рада у висини минималне цене рада утврђене одлуком Социјално економског савета основаног за територију Републике Србије. Према налазу вештака економско-финансијске струке, разлика између исплаћене зараде према Уговору о раду и анексима и зараде обрачунате према коефицијенту посла 2,2 и цене рада у висини минималне цене рада утврђене одлуком Социјално економског савета основаног за територију Републике Србије у утуженом периоду износи 705.830,23 динара. Такође, према налазу вештака тужени је за 146.364,85 динара исплатио тужиоцу већу зараду од

зараде обрачунате множењем коефицијента посла који тужилац обавља прописаног ПКУ за делатност путне привреде од 1,3 (најнижи коефицијент одређен за III групу послова) и минималне цене рада утврђене у складу са законом, а ако се зарада обрачуна множењем коефицијента посла који тужилац обавља прописаног ПКУ за делатност путне привреде од 1,75 (највиши коефицијент одређен за III групу послова) и минималне цене рада, тужиоцу је мање исплаћена зарада за износ од 277.127,79 динара. Потраживање тужиоца као бившег запосленог који има потраживање по основу мање исплаћених зарада пре 31.10.2021. године укључено у Унапред припремљени план реорганизације код туженог број 2 Рео 1/2022 и разврстано у прву класу поверилаца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредаба чланова 8., 104. став 1. и 107. став 4. Закона о раду и члана 33. и 34. ПКУ за делатност путне привреде, усвојио тужбени захтев. По оцени првостепеног суда, тужени је у спорном периоду исплату зараде тужиоцу вршио одређивањем мање цене рада од цене рада која би му припадала према ПКУ за делатност путне привреде, па се самим тим исплате које зависе од основне зараде вршене су у мањим износима.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, налазећи да цена рада коју примењује послодавац приликом обрачуна зараде може бити нижа од оне коју одређује Социјално-економски савет, али износ зараде који се исплаћује запосленом не сме бити нижи од минималне зараде. С обзиром да је тужиоцу у спорном периоду обрачунавана и исплаћивана зарада у складу са уговором о раду и припадајућим анексима и да је тако исплаћена зарада била већа од минималне зараде и зараде обрачунате према параметрима које предвиђа ПКУ за делатност путне привреде, тај суд закључује да тужиочево потраживање није основано. Тужилац нема право на тражену разлику зараде обрачунату комбиновањем параметра — цене рада из ПКУ и коефицијента из уговора о раду, односно анекса уговора. Ово и стога што је тужена исплаћивала зараду тужиоцу у утуженом периоду која је била већа од зараде обрачунате на начин на који то прописује ПКУ за коефицијент посла који тужилац обавља од 1,3 а тужилац није доказао да би му у таквој ситуацији припадао коефицијент од 1,75 као највећи коефицијент за групу послова у коју спада посао који тужилац обавља.

Врховни суд сматра да је становиште другостепеног суда засновано на правилној примени материјалног права.

Законом о раду („Службени гласник РС“, број 24/05...54/14), чланом 104. став 1. прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Према члану 111. став 1. Закона о раду, запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду, а минимална зарада се одређује на основу минималне цене рада утврђене у складу са овим законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају из зараде. (став 2.)

Одредбом члана 112. наведеног закона, поред осталог прописано је: да се минимална цена рада утврђује одлуком социјално-економског савета основаног за територију Републике Србије (став 1) и да се при утврђивању минималне цене рада

полази нарочито од егзистенцијалних и социјалних потреба запосленог и његове породице изражених кроз вредност минималне потрошачке корпе, кретања стопе запослености на тржишту рада, стопе раста бруто домаћег производа, кретања потрошачких цена, продуктивности и просечне зараде у Републици (став 3).

Посебним колективним уговором за делатност путне привреде („Службени гласник РС”, број 3/15), који је био у примени од 22.1.2015. године, чланом 33. уговорено је: да су елементи основне зараде запосленог: цена рада и коефицијент посла који запослени обавља (став 1.); да се цена рада уговара у висини минималне цене рада утврђене одлуком Социјално економског савета основаног за територију Републике Србије, односно Владе Републике Србије у складу са законом (став 2.); као и да се опис послова из правилника о организацији и систематизацији послова вреднује кроз коефицијенте послова који се утврђују општим актом код послодавца у складу са Колективним уговором. Према члану 34. истог колективног уговора основна зарада се добија множењем коефицијента посла који запослени обавља и износа основне зараде за најједноставнији посао (цене рада) код послодавца (став 1.), а коефицијент посла који запослени обавља зависи од врсте и степена стручне спреме, сложености и одговорности, услова рада и других посебних услова (став 2.). Ставом 3. овог члана уговорено је да се коефицијенти за карактеристичне послове одређују по групама послова, и то, између осталог, за II групу послова, послова која захтева образовање за рад у трајању од 2 године (I и II степен - ПК радник), подразумева рад на мање сложеним и средње сложеним пословима, на којима се рад понавља уз повремену појаву нових послова), у висини од 1.20 до 1.50.

Закон о раду гарантује право запосленог на минималну зараду, а минимална зарада се одређује на основу минималне цене рада која се утврђује одлуком Социјално-економског савета. Износ који послодавац исплати запосленом на име зараде не сме бити нижи од минималне зараде, али уговорена цена рада може бити нижа од минималне цене рада коју одређује Социјално-економски савет.

У спорном периоду тужиоцу је обрачунавана и исплаћивана зарада у складу са уговором о раду и припадајућим анексима и тако исплаћена зарада била је већа од минималне зараде и зараде обрачунате на начин на који то прописује ПКУ за делатност путне привреде, множењем коефицијента посла који тужилац обавља и цене рада у висини минималне цене рада утврђене одлуком Социјално економског. Код наведеног, без значаја је околност да је приликом обрачуна зараде тужени користио цену рада која је мања од минималне цене рада утврђене одлуком Социјално економског савета, прописана наведеним ПКУ, а имајући у виду и да је тужиоцу висина основне зараде одређена уговором о раду са припадајућим анексима у смислу члана 33. став 1. тачка 10. Закона о раду, а да везаност зараде за висину минималне цене рада по радном часу није уговорена.

Супротно наводима ревизије, правилно је становиште другостепеног суда да тужилац нема право на тражену разлику зараде обрачунату комбиновањем параметра — цене рада из ПКУ и коефицијента посла садржаног у уговору о раду и анексу уговора о раду, јер му овај коефицијент не припада према наведеном Посебном колективном уговору за послове које је обављао у утуженом периоду, сходно стручној спреми, сложености и одговорности, при чему је другостепени суд правилно закључио

да тужилац није доказао да да би, сагласно мерилима одређеним наведеним Посебним колективним уговором, имао право на већи коефицијент.

Супротно ревизијским наводима, у поступку је утврђено да је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана уговорена зарада која је била виша од минималне зараде прописане одредбом члана 111. Закона о раду и зараде обрачунате применом одредби чланова 33. и 34 ПКУ, па се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Приликом доношења одлуке, овај суд је ценио остале ревизијске наводе, али је закључио да исти нису од утицаја на другачију одлуку, јер је другостепена пресуда донета правилном применом материјалног права.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним за вођење ове парнице, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**